

der ere i en tilsvarende Situation. For dem vilde det være rart, om Rigsdagen fik samme Oplysning paa forskellige Punkter, som den højtærede Minister har spredt ud omkring i Landet i en Form, som i Gengivelserne naturligvis aldrig kan være helt sikker. Saa vendte den højtærede Minister sig til Odense-Programmet og sagde, at deri stod blandt andet, at vi skulde have en Invaliditetsforsikring; og saa kunde vi da ikke være saa vrede for dette; men bagefter tilføjede han dog, at der ogsaa stod noget om, at Alderdomsunderstøttelsen skulde bevares som direkte Understøttelse. Jeg tror, den fundamentale Vildfarelse hos Indenrigsministeren paa dette Punkt bestaar deri, at han blander Invaliditetsunderstøttelse og Alderdomsunderstøttelse sammen som to Ting, der ere noget nær et og det samme. Sagen er den, at Invaliditetsunderstøttelse er en overkommelig Ting at ordne ad Forsikringsvejen, fordi det er smaa, beskedne Beløb, det drejer sig om, og saa tillige af denne Grund, at naar man forsikrer mod Invaliditet, have vedkommende Mennesker, der betale denne Præmie, en Følelse af, at de hver Dag kunne staa overfor dette, at faa noget Udbytte deraf, og de kunne ikke tænke sig det skudt hen som noget ganske overordentlig fjernt. Og der kan man med en vis Ret sige, hvad Ministeren sagde til mig ved et Møde, at naar man ikke fik noget ud af sin Præmie mod Invaliditet, kunde man være ganske glad ved det, ligesom de Folk, der ikke faa Fornøjelse af deres Sygekassepræmie, ere rigtig glade derved. Men dette forslaar aldeles ikke, naar det drejer sig om Alderdomsunderstøttelse, thi hvad vil det sige, at man ikke faar noget ud af det, naar man har forsikret sig med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse med Beløb, der ere mange Gange større end dem, det drejer sig om til Invaliditet? Det vil sige, at man dør, før man naar sit 65de Aar, og denne Udsigt glæder Folk sig ikke til som til dette altid at være raske. Jeg tror derfor, det er en fuldkommen Vildfarelse, naar man sammenligner Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse paa den Maade og tror, at fordi man kan gøre det ene under Forsikringsformen, kan man ogsaa gøre det andet. Mit Indtryk er dette, at det vil være meget rigtigt at løse Invaliditetsspørgsmaalet ad Forsikringsvejen — jeg ved ikke, om det klogeste vil være at knytte det til Sygekasseforsikringen, det er et rent praktisk Spørgsmaal —, men jeg har ogsaa det Indtryk, at det vil vise sig at være en ganske uoverkommelig Opgave at løse Alderdomsunderstøttelsesspørgsmaalet ad den Vej, thi

der komme vi ind paa kæmpemæssige Beløb, der komme vi ind paa alt dette, som bliver saa overordentlig vanskeligt, fordi man kræver lige meget, enten vedkommende er rig eller fattig, og fordi det nu en Gang ikke betyder det samme for en fattig at betale 24 Kr. om Aaret eller 48 Kr., hvad det nu kan blive, hvis det er en Familie, som det betyder for den rige.

Hvad jeg i denne Sammenhæng havde ønsket af den højtærede Indenrigsminister, var i Grunden kun dette, at han her overfor Tinget skulde have gjort Rede for de Planer, som han har kunnet gøre Rede for overfor Befolkningen, og at han skulde have sagt os en anden Ting, nemlig om han vil fremsætte et saadant Forslag eller ikke, for naar han har talt saa længe om det, var det paa Tide, at vi fik det at vide. Derom sagde den højtærede Indenrigsminister ikke noget. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er Udtryk for, at han allerede har set, at denne Plan er forladt af Guder og Mennesker, og at der ikke knytter sig nogen som helst Muligheder til den, saa at vi aldrig komme til at forhandle den her i Salen. Hvis den højtærede Indenrigsminister skulde være kommen paa det rene dermed, vilde det være rart, om han vilde sige os Besked derom, for at vi ikke skulle spille Tiden med dette Spørgsmaal i kommende Tider, saaledes som vi ere nødte til at gøre, saa længe det svæver som en Mulighed over os.

Dernæst vender jeg mig til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister forbavsedes over, at jeg kunde sige, at det vilde have været lige saa muligt i Fjor at stille Balancen op, som det er i Aar, eller i hvert Fald noget nær lige saa muligt. Der var denne Margen, som den højtærede Finansminister siger saa tidt, paa 5 til 6 Mill. mere eller mindre, som det kunde blive. Af de 5 til 6 Mill. fandt han 3,600,000 Kr. i Finanslovkommissionens Betænkning — naa, den ene Million og 200,000 Kr. deraf er et rent Spørgsmaal om, hvorvidt man vil opkræve det som Statskat eller Kommuneskat, saa det spiller til syvende og sidst ikke ind paa Balancen, det er en politisk Beslutning fra Regeringens Side og kommer paa denne Vis i og for sig ikke Sparekommissionens Resultater ved. Med Hensyn til de andre 2,400,000 kom det jo først og fremmest an paa, om man besluttede sig til at tage de store Besparelser paa Landbrugskontoen, som ere de afgørende. Her kunde man i hvert Fald sige, at det blev et eller andet, der svingede mellem en eller et Par Millioner, det kunde i det hele taget paa den Konto